

Katolikus volt, de viszonylag nagy-nagy nyitottsággal, felekezeti elfogultság nélkül. Egy rossz szót nem mondott a protestánsokról a hat év alatt. Nem volt zsidózás, svábozás sem. Schütz Antal volt a legnagyobb tekintély számára, mindig így beszélt róla a Pater. Amikor egyik rendtársunk a nagykárolyi újságban mondott valami olyasmit, hogy a zsidóknak ugyan fáj-e, amikor a keresztényekkel ez és ez történt (mondott valami magyar sirámot), s a nuncius telefonon odaszólt neki emiatt, a Pater kiegyensúlyozó válaszát idézte: Persze, a jó nunciust nem lehet megmagyarázni. a nem tudom mit. Járt a Kalazantinumnak napilap is, tájékozódhattunk.

Amikor Nagy Töhötöm eljött a Diákszövetségbe előadást tartani a KALOT-ról, s forradalmárnak mondta Jézust:

- Már megbocsásson a világ, Jézus nem volt forradalmár! - kommentálta szavait Nagypapa. Életszaga volt mindannak, amit mondott, persze a kor általános felfogásának, osztályhelyzetünknek megfelelőt. Nevelt bennünket:

- Ha magukat felszentelik, nem mer maguknak többet megmondani senki semmit. Most még én igen. Ha nem hozzák azonnal ebédkor-vacsorakor a tálakat, nem kell feltétlenül paprikát, sőt szórni egy darab kenyérre.

Ennek meg az lett a hatása, hogy kipróbálta a szórást, aki most hallott először erről a műveletről. Én is. Csengetésre azonnal indulni kellett. Egy perc alatt össze kellett jönnie a hatvan kispapnak, az előjáróknak is. Náci bácsira időnként várni kellett, ha ő imádkoztatott miket. Nagypapára soha. Egy alkalommal szóvá is tette Helyes Lacinak, aki akkor már ötödéves, ünnepélyes fogadalmas volt, hogy utójára érkezett. Mire Laci:

- Igazgató úr, valakinek utójára is kell érkezni! Összejövetelel téma lett belőle:

- Ne rezonírozzanak! Igaz, hogy valakinek utolsóinak is kell érkeznie, de azért.

(Napló)

Folytatom, ahol elhagytam történetemet. Kolakovich megbízása egyelőre nem volt aktuális. '45 őszén megvoltak a választások. Négy párt indulhatott. A szovjet hatalomtól elfogadott *figgetlenségi Honiban* öt párt szerepelt: a kommunisták, a szocdemek, a Parasztpárt, a kisgazdák pártja és a KALOT-é, azaz a *kisatyáé*, Kerkai Jenő jezsuitáé. Egyik legfőbb munkatársa, a székely Nagy Töhötöm, még '45 őszén átdobta magát az arcvonalon, elfogatta magát, és mondta, hogy Malinovszki marsallal óhajt beszélni. Beszélt, és igazolta magát. Olyan bumaskát kapott a marsalltól, hogy Töhi az arcvonal mögött s azon innen, úgy járt

kelt, ahogy akart (mint más a WC-re - mesélte majd nekem Jenő a Gyűjtőben). A *Kálót* volt a szovjettől elfogadott katolikus erő az országban.

(Önéletrészlet)



HOLLAI KERESZTÉLY

LUKÁCSOT OLVASOM...

Lk. 16 /19-től.

„Volt egy gazdag ember.... Volt egy Lázár nevű nyomorgó is...

Történt, hogy meghalt a nyomorgó. Meghalt aztán a gazdag is. Amikor a holtak országában kínok között felemelte szemét, meglátta messziről Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Arra kérlek, atyám, küldd el őt apám házába, ahol van még öt testvérem... Ábrahám azonban azt mondta: van Mózesük és vannak prófétáik, hallgassanak azokra. De az erősködött: nem hallgatnak, atyám, Ábrahám! De ha a halottak közül megy el valaki, akkor meg fognak térni. Ő azonban azt mondta neki: ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, akkor az sem győzi meg őket, ha vaki feltámad a halottak közül”.

Tehát a gazdag ember számára nem érdemes feltámadni – mondja Jézus!

Ki számára érdemes feltámadni?

Az édesanyja és Mária Magdolna számára, aki annyira szerette, hogy a legdrágább olajjal kente meg és a hajával törölgette és a többi asszony számára, akik Galileából kísérték. Annak a két férfinak, Nikodémusnak és az Arimateából származó Józsefnek, akik ugyan féltek a főnököktől, mégis éjjel teljes hittel hallgatták őt. Majd, amikor megérezték, hogy a sok kihallgatásnak, mily szörnyű vége lesz, felkészültek Jézus halálára, s 100 font mirha-és aloékeveréket (Jn: 20 /39) vittek a Golgotára, közben elkérték Jézus testét Pilátustól és zsidó szokás szerint begöngyölték, s ideiglenesen egy közeli sziklaodúba helyezték el egy nagy követ hengerítván a nyílás elé, nehogy a sakálók martaléka legyen Jézus teste.

Majd a hét első napján, kora reggel, még mielőtt a fűszerboltok kinyitottak volna, kimentek, elhengerítették a követ, s Jézus testét tisztességesen, pár

beosztott segítségével eltemették a rendes zsidó temetőben.

Szegény tanítványok, hirtelen elvesztették életük értelmét, végtelenül elbizonytalanodtak, az Emmausba igyekvők is mennyire gondterhelten baktattak hazafelé. Majd az étkezés közben milyen megvilágosodásban volt részük, amikor rájöttek, hogy az egész úton Ő beszélt hozzájuk, s ez olyan erőt adott nekik, hogy rögtön vissza is fordultak, ahol a többiek is mind azzal fogadták őket, hogy Jézus föltámadt.

Mit is jelent ez a gyakorlatban?

A Halál egy olyan demarkációs vonal, amelyet ember soha át nem léphet: vagy itt vagyunk, vagy ott.

Illetve, Jézus mégis átlépte többször is.

Jézus színeváltozásakor (Lk.: 9 /28-tól) olyan formán jelenik meg, mint, aki a túlvilágról érkezett. Tehát ekkor Péter, Jakab és János átláthatott azon a bizonyos demarkációs vonalon, ők, akik Jézushoz legközelebb álltak abban az időben. És itt mindjárt érdemes rögzíteni, hogy mi is történt.

Jézus Mózesrel és Illéssel beszélgetett, mintha ma én egy pár kollégával, egy barátságos tanszéki szobában Palestrinával, Bachhal és Liszttel beszélgethetnék.

Tehát lehet beszélgetni is odatúl!

Amikor megjelenik tanítványai között, akkor van teste, amit meg lehet tapintani, bár látszanak rajta nagypéntek rettenetes emlékei, mégis eszik is szemük láttára sült halat.

Tehát lehet enni, mint, akinek szája van és lehet mázskálni, mint akinek csontja van.

Majd oktatja a két Emmausba igyekvőt.

Tehát lehet tanítani is.

Egyszóval: mindent lehet csinálni Odatúl is, csak Szeretni kell Őt, Hinni kell Neki és Bízni kell Benne.

Röviden szólva: Jézus segítségével mégiscsak átláthatunk azon a bizonyos demarkációs vonalon túlra. És láthatunk egy csodálatosan ragyogó világot, melyben a tér-idő nem létezik; Mózes és Illés térben és időben milyen messze éltek egymástól.

Egy tisztázandó kérdés: mi is az a feltámadás?

A naini ifjút, amikor Jézus újra éleszti, tovább él, támogatja özvegy édesanyját, majd tisztességgel eltemeti, közben ő is megnősül, majd 50 év múlva ő is megtér az őseihez.

Jézus esetében mindegy, hogy hol és ki temette el, mert Ő átlépett azon a bizonyos demarkációs vonalon; az emberi teste elporladt, mint minden halotté. Ő fölvette azt a testet, melyet Péter, János, Jakab látott azon a bizonyos hegyen.

[Tovább olvasom Lukácsot:]

Lk.: 20/27. „Odament hozzá néhány szadduceus is, akik kétségbe vonják a feltámadást, és ezt mondták neki: Mózes azt írta elő nekünk, hogy ha meghal egy férj, aki nem hagyott hátra gyermeket, akkor a testvére vegye el az asszonyt, hogy támasszon utódot az elhalt

testvérenek. Ez így történt 7 férj esetében, majd meghalt az asszony is. A feltámadáskor kinek a felesége lesz az asszony, hisz 7 férfinak volt a felesége.” A szadduceusok gondolkodása teljesen hibátlan, azonban egyet nem tudnak, amit már Jézus tud (talán a hegyen erről is volt szó Mózes és Illés között), hogy akik eljutottak a túlvilági életre, azok már nem házasodnak - nincsen szükségük utódokra -, hiszen már meg sem fognak halni, hanem úgy élnek, mint az angyalok.

Tehát a föltámadás, nem azt jelenti, hogy ez a mi testünk újból fog élni – micsoda kérdés: milyen korú akarsz lenni, amikor föltámadsz? Gyerek? – jaj, mennyi vizsga van még előttem! 40 éves? – jaj, éppen holnap lesz az epekő műtétem! Később? – rozogán, szemüveggel, kicsit süketen, sántikálva! Ugye, nem tudunk felelni! – Egy olyan test kellene nekem a feltámadáshoz, amely már nincsen kitéve ezeknek a gondoknak, bajoknak!

Mindezekhez, az volna a szükséges, hogy amikor Lázár mégis eljönne értem, az ne legyen fölösleges!

(2020. máj. 12.)

KIRÁLY IGNÁCZ

GYURKA BÁCSI A KIRÁLYOK ÉLETÉBEN

A mi családnak Gyurka bácsi biológiai életében „agglomerációs” család. Nem laktunk hozzá közel, nem jártunk miséire csak „sátoros” ünnepeinken, napi működésében alig vettünk részt. A lényegét illetően azonban olyan mély és személyes kapcsolatban lehettünk, mely életünk alakulását döntően alakította.

Testvérek voltunk

A sokéves korkülönbség (30 év) és tudásszint különbség ellenére sosem éreztem hideg távolságtartást, felülről lekezelő türelmetlenséget. A kispapok között Esztergomban az volt a furcsa szokás, hogy aki elhagyta a szemináriumot és kilépett, annak a reverendáját, mint egy halotti fekete keresztet az ágyára terítették. Teljesen feldúlt ez, és minden alkalommal fellázadtam. Amikor negyedik évem végén a Központi Szemináriumból való kilépésem szándékával lelkivezetőmhöz, Gyurka bácsihoz fordultam, ő semminemű gyászolós jelet nem mutatott. Megmutatta viszont azokat a kérdéseit és a maga válaszkísérleteit, amelyeket sok évtized alatt maga is megszenvedett.

Az engedelmeskedés volt az egyik fő kérdés. Kollaboráló püspököknek engedelmisséget fogadni? Mi a hitvalló egyház tagjaként értelmeztük magunkat. Átérezte gondomat, és bölcs higgadtságra biztatott lázadásaimat illetően. A Központiban ugyanis természetes kisközösségi témánk volt ez is. Erre írja az